

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **Římskokatolická farnost Třinec**, se sídlem Hřbitovní 6, Třinec, zast. JUDr. Vlastimilem Burešem, advokátem se sídlem Mosty u Jablunkova č. p. 13, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1, proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 25. 11. 2010, č. j. MK 28830/2010 OLP, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Národní památkový ústav**, se sídlem Valdštejnské náměstí 3, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2015, č. j. 9 A 69/2011 – 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti shora označenému rozhodnutí ministra kultury, kterým byly zamítnuty rozklady proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2010, č. j. MK 7657/2010 OPP (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), a ze dne 9. 6. 2010, č. j. MK 8856/2010 OPP (dále jen „opravné rozhodnutí“). Na základě podnětu Národního památkového ústavu ze dne 4. 3. 2009, č. j. NPÚ-381,

1082/2009, nepřesně označeného jako návrh (dále jen „podnět“ nebo „podnět na prohlášení“), byl rozhodnutím žalovaného prohlášen za kulturní památku dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní památkové péči“), areál kostela sv. Alberta v Třinci na parc. č. 197, 205, 196, 206, k. ú. Třinec, který zahrnuje kostel sv. Alberta, na parc. č. 197, faru č. p. 6 s ohradní zdí, Hřbitovní ul., na parc. č. 205, domek zvoníka č. p. 7 s ohradní zdí a kůlnou, na parc. č. 196, hospodářskou budovu na parc. č. 206, pozemky parc. č. 197, 205, 196 a 206 (dále jen „areál kostela“). Opravným rozhodnutím dle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr. ř.“), ve výroku a v odůvodnění rozhodnutí žalovaného bylo nahrazeno slovo „Albrecht“ slovem „Albert“.

[2] Městský soud námitku nicotnosti z důvodu nesprávného označení kostela slovem „Albrecht“ odmítl s poukazem na dostatečné vymezení kostela v napadeném rozhodnutí. Nesprávné označení stran presbytáře označil jako pouhou nepřesnost. Autorství A. T. P. nebylo hlavním důvodem, proč byl areál kostela prohlášen za kulturní památku, a proto nebylo nutné se touto otázkou podrobněji zabývat. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 A 106/2002 – 81, publ. pod. č. 277/2004 Sb. NSS, není podstatné, kdo podá podnět k prohlášení věci za kulturní památku, proto námitka podjatosti takové osoby byla taktéž shledána jako nedůvodná. Námitku, že přestože Městský úřad Třinec písemným stanoviskem ze dne 25. 2. 2010, zn. MěÚT/08175/2010/ŠKaTv/Kr (dále jen „stanovisko Městského úřadu Třinec“), nedoporučil prohlásit areál kostela za kulturní památku, správní orgány toto stanovisko zcela ignorovaly, soud vypořádal tak, že vyjádření dle § 3 odst. 1 zákona o státní památkové péči není závazným stanoviskem, proto žalovaný postupoval správně, když stanovisko Městského úřadu Třinec hodnotil jako každý jiný podklad. Argument, který Městský úřad Třinec ve svém stanovisku prezentoval, je taktéž bezpředmětný, jelikož zákon o státní památkové péči zohledňuje jiná kritéria pro rozhodování o prohlášení věci za kulturní památku, než která tento úřad uvedl. Soud vyhodnotil jako nepodstatné tvrzení, že podobné novogotické areály v Moravskoslezském kraji nejsou prohlášené kulturními památkami. Každá věc je individuální a poukaz na jiné věci, které nemají s právě projednávaným areálem kostela žádnou souvislost, je irelevantní. To, že nějaká věc dosud není památkově chráněna, nemůže založit legitimní očekávání, že k její památkové ochraně nemůže dojít. Městský soud se neztotožnil ani s námitkou spočívající v nedůvodném prohlášení areálu kostela za kulturní památku, ačkoliv vlastník se o něj řádně stará.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku městského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[4] Zásadního pochybení se měly správní orgány dopustit tím, že areál kostela prohlásily za kulturní památku, přestože jeho kulturní, historické a urbanistické hodnoty byly v podnětu na jeho prohlášení nesprávně nadefinovány. Kulturní hodnota areálu kostela nebyla vůbec zkoumána a posuzována v regionálních a územních souvislostech.

pokračování

[5] Připisované autorství plánů kostela A. T. P. není správné, neboť pro kostel vznikla řada odlišných návrhů a jednalo se tedy o práci celé knížecí kanceláře. Ani vlastnoruční podpis plánů tímto architektem nemusí prokazovat jeho autorství.

[6] Dále považovala za zavádějící údaj v podnětu na prohlášení ohledně toho, že jde o nejvýraznější budovu města Třince, neboť jde pouze o relativní konstatování, při kterém byly pominuty další významné a výrazné historické stavby jako je třeba zámek Třinec nebo evangelický kostel, který aktuálně také není kulturní památkou.

[7] Rovněž sporovala nesprávný popis fotografií, které byly k podnětu přiložené, neboť např. na fotografii interiéru nejde o evangelijní, ale o epištolní stranu presbytáře.

[8] Také nesouhlasila s tvrzením o dochování areálu kostela v původním stavu, neboť okna a dlažby nejsou z podstatné části původní a část vitráží byla poškozena již za 2. světové války.

[9] Stěžovatelka brojila proti podjatému podnětu na prohlášení areálu kostela za kulturní památku s tím, že byl podán na základě podnětu H. W., který měl s místním farářem dlouhodobé rozepře, které přerostly ve výhrůžky, že zařídí prohlášení kostela za kulturní památku.

[10] Stěžovatelka namítala nicotnost napadeného rozhodnutí, neboť nesprávné označení kostela v areálu slovem „Albrecht“, jak bylo uvedeno v rozhodnutí žalovaného, není písarskou chybou.

[11] Namítala nesprávně zjištěný skutkový stav věci, jelikož v rozhodnutí správních orgánů je uvedeno, že budovy areálu kostela se zachovaly ve své hmotě, exteriéru a interiéru s řadou původních architektonických prvků a detailů, ale z podnětu na prohlášení areálu kostela za kulturní památku vyplývá, že správnímu orgánu nebyl umožněn vstup do interiéru fary.

[12] Uvedla příklady jiných podobných novogotických staveb v Moravskoslezském kraji, které taktéž nejsou prohlášeny za kulturní památku.

[13] Taktéž nesouhlasila s prohlášením celého areálu kostela, včetně domku zvoníka s ohradní zdí a kůlnou a hospodářských budov, za kulturní památku. Rozsah uvedeného prohlášení je tak neadekvátní a nestandardní.

[14] Výše uvedené kasační námitky jsou obsahově a jazykově zcela totožné s podanou žalobou. Dále stěžovatelka dodává, že se správní orgány dopustily zásadního pochybení tím, že areál kostela prohlásily za kulturní památku, přestože jeho kulturní, historické a urbanistické hodnoty byly v podnětu na jeho prohlášení nesprávně nadefinovány. Kulturní hodnota areálu kostela nebyla vůbec zkoumána a posuzována v regionálních a územních souvislostech. Na rozdíl od městského soudu se stěžovatelka domnívá, že je nutné zkoumat, kdo k vypracování podnětu na prohlášení areálu kostela dal podnět. Pokud by stěžovatelka připustila, že samotný kostel sv. Alberta vykazuje znaky kulturní památky, rozhodně odmítá, že by tyto znaky naplňoval i celý areál kostela, např. hospodářská

budova na parcele č. 206 nebo kůlna na parcele č. 196. Je nepřesvědčivé tvrzení městského soudu, když uvedl, že autorství A. T. P. nebylo hlavním důvodem, pro který správní orgány shledaly naplnění zákonných podmínek pro prohlášení areálu kostela za kulturní památku. V případě, kdy Městský úřad Třinec ve svém stanovisku nedoporučil prohlášení areálu kostela za kulturní památku, měl Národní památkový ústav zadat znalecký posudek za účelem jednoznačného zjištění historických a uměleckých hodnot staveb. Pokud by byl takový posudek zadán, stěžovatelka je přesvědčena, že by nebyla shledána historická a kulturní hodnota v takové míře, aby byla za kulturní památku prohlášena i hospodářská budova a kůlna. To, že nebyl zadán znalecký posudek, který stěžovatelka v řízení před městským soudem navrhovala, považuje za porušení zásady rovnosti účastníků. Městský soud nesprávně vyhodnotil i namítanou nicotnost rozhodnutí ve vztahu ke špatně označenému názvu kostela jako „sv. Albrecht“ místo správného „sv. Albert“. Nejedná se o chybu v psaní, ale o věcnou a faktografickou chybu, když patrocinium [poznámka soudu – „patrocinium“ = zasvěcení, pojmenování kostela zpravidla po světcí] sv. Albrehta není jen nesprávné, ale v souvislosti s koncem 19. století i nesmyslné.

[15] Z výše uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[16] Žalovaný ve vyjádření k podané kasační stížnosti uvedl, že je přesvědčen o správnosti rozsudku městského soudu a žalobou napadených rozhodnutí obou stupňů správních orgánů. Městský soud uvedl jasné a srozumitelné důvody, kterými argumentaci stěžovatelky v celém rozsahu vyvrátil. Námitky obsažené v kasační stížnosti byly v naprosté většině již uplatněny nejen v podané žalobě, ale také v průběhu prvoinstančního řízení a řízení o rozkladu a byly řádně vypořádány. Žalovaný proto odkázal na text odůvodnění napadených správních rozhodnutí a městského soudu.

[17] K námitce, že Městský úřad Třinec nedoporučil prohlášení areálu kostela za kulturní památku, uvedl, že se tento úřad nevyjádřil, zda areál kostela vykazuje či nevykazuje dostatečné památkové hodnoty dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o státní památkové péči, tedy k předmětu řízení. Místo toho se vyjádřil k záměrům vlastníka věci a úvahám nad teorií památkové péče. Důvodem pro neprohlášení věci za kulturní památku nemůže být skutečnost, že vlastník o objekt řádně pečuje. Takový důvod popírá základní princip prevence, který je založen na tom, že účinný a právně vymahatelný režim ochrany prokázaných památkových hodnot má být založen dříve než začne docházet k bezprostřednímu ohrožení. Pokud by měla být míra ohrožení podmínkou pro udělení památkové ochrany, nebylo by možno chránit ani ty nejvýznamnější památky, jelikož tyto objekty obvykle rovněž nevykazují známky bezprostředního znehodnocení.

[18] K námitce týkající se nemožnosti prohlášení hospodářské budovy a kůlny jako kulturní památky kvůli nenaplnění zákonných podmínek uvedl, že hospodářské budovy souvisí historicky a funkčně s kostelem sv. Alberta a vzhledem k tomu, že jsou provedeny v jednotném architektonickém stylu, který koresponduje s architektonickým ztvárněním samotné stavby kostela, nepopíratelně dokládají vysoké estetické cítění tvůrců areálu, kteří věnovali nezanedbatelnou pozornost i takovýmto stavebním detailům hospodářského zázemí kostela. Tyto budovy byly prohlášeny za kulturní památku z důvodů památkových hodnot exteriéru, není proto chybou, že ve spisu nejsou doloženy fotografie jejich

pokračování

interiéru. V § 2 odst. 3 zákona o státní památkové péči je uvedeno, že za kulturní památku lze prohlásit i soubor věcí nebo staveb, i když některé z nich nevykazují znaky kulturní památky.

[19] K podjatosti H. W. žalovaný uvedl, že § 14 odst. 1 spr. ř. se týká podjatosti osob bezprostředně se podílejících na výkonu pravomoci správního orgánu (úředních osob) a nikoliv podatelů podnětů k zahájení řízení či účastníků řízení.

[20] Připomněl vyjádření ministra kultury v napadeném rozhodnutí, který uvedl, že je chvályhodné, že stěžovatelka pečuje o areál kostela a hodlá tak činit i v budoucnu, ale právě takový vzorný vlastník nemusí mít obavy z prohlášení věci za kulturní památku. Není v zájmu orgánů státní památkové péče zabránit údržbě a využívání objektu. Obavy stěžovatelky z možného budoucího nepřiměřeného postupu správních orgánů nejsou na místě, neboť stěžovatelka má možnost se proti nim bránit opravnými prostředky, jakož i žalobou. Tento princip proporcionality na úseku státní památkové péče odpovídá ustálené rozhodovací praxi nejen tuzemského Nejvyššího správního soudu, nýbrž i Evropského soudu pro lidská práva.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[21] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud poznamenává, že podstatou kasačního přezkumu je přezkum rozhodnutí krajského soudu pouze v rozsahu námitek, které stěžovatel uvede (s výjimkami danými § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Kvalita podané kasační stížnosti předurčuje kvalitu vypořádání kasačních námitek. Stěžovatel musí zásadně reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které krajský soud v napadeném rozhodnutí uvedl, nesprávné. Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajským soudem, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nebudou takové námitky přípustné.

[23] Kasační stížnost v dané věci z větší části pouze přebírá žalobní námitky, aniž by podrobněji uváděla, proč je vypořádání provedené městským soudem chybné. Nicméně u většiny námitek se dá nepřímo dovodit, že jde o setrvání na žalobních námitkách, a proto o nesouhlas s vypořádáním provedeným městským soudem, neboť proti němu lze námitky stále hypoteticky obhájit.

[24] Jiná je situace v případě námitek týkající se existence dalších podobných novogotických staveb v Moravskoslezském kraji, které nejsou prohlášeny za kulturní památku. Městský soud k této námitce uvedl, že každá movitá či nemovitá věc je

individuální a poukaz na jiné věci, které nemají s předmětem daného řízení žádnou souvislost, je irelevantní. Na toto vypořádání stěžovatelka nijak dále nereagovala, proto není ani povinností Nejvyššího správního soudu se s touto námitkou vypořádat.

[25] Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem městského soudu a obou stupňů správních orgánů ohledně nenaplnění znaků nicotnosti napadeného rozhodnutí z důvodů nekorektního označení názvu kostelu sv. Alberta jako sv. Albrechta.

[26] Otázkou nicotnosti se zabýval Nejvyšší správní soud např. v usnesení rozšířeného senátu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 – 74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS: „*Nicotnost (někdy též označována jako nulita, paakt, absolutní zmatečnost, pseudorozhodnutí, non negotium, zdánlivý akt, pa-akt, právní nullum, neexistence, naprostá (absolutní) neplatnost, či dokonce procesní potrat) představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí, je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí však není „běžným“ rozhodnutím nezákonným, nýbrž „rozhodnutím“, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky. Zatímco v případě „běžných“ vad správních rozhodnutí se na tato, s ohledem na uplatnění zásady presumpce platnosti a správnosti správních aktů, hledí jako na rozhodnutí existující a způsobilá vyvolávat příslušné právní důsledky a působit tak na sféru práv a povinností jejich adresátů, v případě nicotných správních rozhodnutí se ani tato zásada neuplatní.“* Dle rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, publ. pod č. 793/2006 Sb. NSS, je nicotný správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí.

[27] Stěžovatelkou namítané chybné označení kostela rozhodně nenaplní výše zmíněné definiční znaky nicotnosti. Kasační soud souhlasí s názorem městského soudu, že toto případně chybné označení nezpůsobuje ani nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jak správně městský soud poznamenal, areál kostela byl v napadených rozhodnutích dostatečně specifikován jeho zevrubným popisem, fotodokumentací, uvedením vlastníka, konkrétními parcelními čísly pozemků a budov, na kterých se rozkládá, tudíž zde nemohla vzniknout žádná pochybnost o tom, jaký konkrétní kostel je rozhodnutím správních orgánů dotčen.

[28] Stěžovatelka v podané kasační stížnosti napadá názor městského soudu, že není nutné zkoumat, kdo podal podnět k podnětu na prohlášení areálu kostela za kulturní památku. Jak uvedl městský soud, danou otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 6 A 106/2002, kde vyslovil „*Námitka spočívající v tom, že důvod podání návrhu na prohlášení domu za kulturní památku (§ 2 odst. 1 zákona ČNR č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči) byl ryze účelový, protože tak mělo být zabráněno jeho demolici, není právně významná; brojí totiž proti vnitřním motivům iniciátorů tohoto správního řízení (které není řízením návrhovým). Soudní přezkum se však týká toliko průběhu a výsledku řízení.“*

pokračování

Kasační soud nevidí žádný důvod se od tohoto názoru odklonit, proto i tuto námitku považuje za nedůvodnou.

[29] Stěžovatelka dále namítá, že nepřesvědčivé je tvrzení městského soudu, že autorství A. T. P. nebylo hlavním důvodem, pro který správní orgány shledaly naplnění zákonných podmínek pro prohlášení areálu kostela za kulturní památku. S tím nelze souhlasit. Je pravdou, že autorství A. T. P. bylo jedním z důvodů prohlášení areálu kostela za kulturní památku, ovšem z napadeného rozhodnutí a rozhodnutí žalovaného vyplývá, že hlavními důvody pro prohlášení areálu kostela za kulturní památku bylo stavební provedení jednotlivých prvků areálu kostela jako unikátního uceleného souboru v jednotném architektonickém stylu charakteristického pro tvorbu 19. století v moravskoslezském regionu z režného neomítaného cihelného zdiva s dekorativními prvky včetně vnitřního vybavení, který koresponduje s architekturou průmyslového Třince, který dokládá dobový prudký nárůst počtu obyvatel související s industrializací Třince v souvislosti s rozšiřováním Třineckých železáren. I pokud by tedy autorství A. T. P. bylo sporné, hlavní důvod prohlášení za památku zpochybněn nebyl. S tímto hodnocením naplnění § 2 odst. 1 písm. a) zákona o státní památkové péči soud souhlasí. Není tak důvodná ani námitka, že nebyly hodnoceny kulturní, historické a urbanistické hodnoty areálu kostela.

[30] K námitce o rozporu stanoviska Městského úřadu Třinec s podnětem k prohlášení a tedy nutnosti zadání znaleckého posudku Národním památkovým ústavem Nejvyšší správní soud uvádí, že stanovisko Městského úřadu Třinec bylo na danou situaci zcela nepřiléhavé. Nehodnotilo kulturní a historické hodnoty areálu kostela, ale způsob nakládání s areálem kostela ze strany stěžovatelky, který není pro prohlášení za kulturní památku podstatný. Nejednalo se tedy o rozpor mezi stanoviskem Městského úřadu Třinec a podnětem na prohlášení, jak se snaží tvrdit stěžovatelka. Není ani zřejmé, z čeho stěžovatelka usuzuje na povinnost Národního památkového ústavu nechat zpracovat znalecký posudek. Tato odborná organizace nemá žádné rozhodovací pravomoci, ale naopak má ona sama podle § 32 odst. 2 písm. e) zákona o státní památkové péči připravovat odborné podklady pro prohlašování kulturních památek.

[31] Je pravdou, že stěžovatelka v řízení před městským soudem navrhovala zadání znaleckého posudku. Ten měl být nicméně zpracován k zodpovězení dotazů, zda bylo z hlediska zákona o státní památkové péči nezbytné prohlašovat za kulturní památku i faru s ohradní zdí, domek zvoníka s ohradní zdí a kůlnou a hospodářskou budovu. Naplnění zákonných podmínek podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o státní památkové péči však nepřísluší znalci. K tomuto jsou příslušné pouze správní orgány, potažmo následně soudy ve správním soudnictví. Jak již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2013, č. j. 2 As 120/2011 – 173, uvedl, posouzení toho, zda určitá věc může být prohlášena za kulturní památku, je otázkou právní, k níž je příslušný výlučně orgán památkové péče, přičemž znalec se může vyjadřovat toliko k otázkám technickým (které budou následně právně hodnoceny). Pokud by stěžovatelka navrhovala posouzení technických otázek znalcem, městský soud by se takovým návrhem musel zabývat. Navíc není ani nepřímě zřejmé, k čemu by se znalec měl vyjadřovat, když tyto související objekty ani samy o sobě nemusí naplňovat zákonné požadavky na kulturní památku, když v § 2 odst. 3 zákona o státní památkové péči je stanoveno, že za kulturní památku lze prohlásit i soubor staveb, i když

některé z nich nenaplnují znaky kulturní památky podle § 2 odst. 1 stejného zákona. Požadavek na ustanovení znalce k posouzení právních otázek tedy městský soud posoudil implicitně správně jako nedůvodný.

[32] V podané žalobě, jakož i v kasační stížnosti, stěžovatelka uvedla, že podnět na prohlášení obsahuje zavádějící údaje, že je relativní konstatování, že posuzovaný kostel je nejvýraznější budova města Třince a okolí, když byly pominuty další významné a výrazné historické stavby jako je zámek Třinec – Konská barokního úvodu nebo evangelický kostel v Třinci. Toto konstatování posoudil Nejvyšší správní soud tedy spíše jako výtku k podnětu na prohlášení, který není závazným stanoviskem, ani správním rozhodnutím, ale pouze podkladem pro samotné rozhodnutí o prohlášení věci za kulturní památku. Není tedy jednak zřejmé, zda stěžovatelka brojí proti napadenému rozhodnutí nebo rozporuje podnět na prohlášení, který ve věci podstatný není. Nicméně i pokud by tím měla na mysli napadené rozhodnutí, pak je třeba poukázat na to, že stěžovatelka nezpochybňuje samotný fakt, že kostel je nejvýraznější budova v Třinci. Pouze poukazuje, že se jedná o relativní konstatování ve vztahu k dalším významným stavbám. K tomu lze souhlasit s názorem městského soudu, že pro řízení o prohlášení věci za kulturní památku jsou zpravidla irelevantní jiné věci, které nejsou za kulturní památku prohlášeny. Jen ze samotného faktu, že prozatím nebyly prohlášeny za kulturní památku jiné stavby, které by si možná takové prohlášení také zasloužily, nelze usuzovat na to, že je nezákonné prohlášení o posuzované stavbě.

[33] Závěrem je nutno poukázat, že městský soud se doslovně nevypořádal s námitkami, že se areál kostela nedochoval v původním stavu a podnět na prohlášení si odporuje, jelikož je v něm uvedeno, že nebyl umožněn vstup do interiéru fary, ale je k němu přiložena fotografie z interiéru fary. Povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí nemůže být pojmána tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každé jednotlivé tvrzení účastníka řízení (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, či ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09). K námitce o nedochování původního stavu areálu kostela se podrobně vyjádřil žalovaný v jeho rozhodnutí, kde uvedl, že provedené úpravy, např. výměna oken, dlažby aj., nenarušily památkové hodnoty objektu takovým způsobem, aby znemožnily jeho prohlášení za kulturní památku. Stěžovatelka pak v podaném rozkladu ani žalobě tento závěr nijak nerozporovala. V žalobě pouze znovu opakuje již vznesenou námitku. Nebylo tak jasné, proč s rozhodnutím žalovaného v tomto směru nesouhlasí, a nelze považovat za zásadní pochybení, že městský soud na takto nejasnou námitku výslovně nereagoval. I Nejvyšší správní soud shledává vypořádání provedené žalovaným za srozumitelné a pochopitelné a není mu jasné, co na něm stěžovatelka sporuje. Skutečnost, že si podnět na prohlášení odporuje, pokud jde o neumožnění vstupu do interiéru fary, a nesprávné označení epistolní strany presbytáře, představuje pouze drobné nepřesnosti, které nemohly mít vliv na výsledek posouzení celého podnětu. Nadto se jedná pouze o nedostatek v podnětu, ne v samotném napadeném rozhodnutí, který hodnotil zejména exteriér budov areálu kostela a interiéru pouze u samotného kostela. Dle názoru Nejvyššího správního soudu výše zmíněné námitky samy o sobě, ani ve vzájemné souvislosti, nemohou jakkoliv zvrátit zákonnost závěru správních orgánů o prohlášení areálu kostela za kulturní památku.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[35] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu